

SỰ BẢO THÙ CỦA NÀNG

Hồi 23

Khỉ Biết Khỏi Đàn

Ấy cửa sổ mờ mờ, tuy ngăn chặn được gió đêm lạnh lẽo, lại không thể cản trở giá buốt thấu xương.

Thứ duy nhất có thể đuổi trừ cơn lạnh là uống rượu, cho nên một bình rượu lớn đã hơn phân nửa chui vào bao tử Diệp Khai, chàng lại cạn thêm một chén nữa, nghe Vương lão tiên sinh đang hỏi:

- Người hôm nay đến đây có phải vì truyền thuyết Hâu Viên có người thân khỉ đầu người ?

"Đó chỉ là một trong những nguyên nhân". Diệp Khai đáp.

"Có một tiểu bằng hữu nghịch ngợm tên là Ngọc Thành". Diệp Khai nhìn Vương lão tiên sinh chăm chăm: "Không biết nó có đi lạc vào chỗ các ông không ?"

Wương lão tiên sinh không trả lời vấn đề đó liền, trước tiên lão từ từ rót một chén, từ từ nâng chén, từ từ nhấp một ngụm, trong mắt dăng tràn vẻ mãn nguyện.

Lão đợi đến lúc uống cạn chén hoàn toàn mới nhìn Diệp Khai hỏi:

- Lời ta nói người có tin không ?

- Tin.

"Tốt". Vương lão tiên sinh đặt chén xuống bàn: "Ta không biết".

"Không biết ?" Diệp Khai ngăn người.

"Phải". Vương lão tiên sinh đáp: "Mấy ngày trước ta không có mặt ở Hâu Viên".

- Ông không ở đây ?

"Ta tuy thích khỉ, nhưng khỉ không thể tự đến đây". Vương lão tiên sinh cười đáp: "Cho nên mỗi một vài ngày ta phải ra ngoài đi mọi nơi thu tập khỉ".

- Lần này ông rời khỏi nhà hồi nào ?

"Ba tháng trước, trở về mới năm ngày nay". Vương lão tiên sinh cười đáp: "Cho nên tiểu bằng hữu nghịch ngợm của người có đến hay không, ta không biết được".

- Có thể khi ông không có nhà ...

"Không thể". Vương lão tiên sinh đáp: "Có chuyện gì thì ta nhất định biết, nô bộc

của ta nhất định nói cho ta biết".

Chủ nhân đã nói như vậy, Diệp Khai còn có thể làm gì ? Chàng chỉ còn nước cười hề hề: "Hoặc có lẽ tên tiểu quỷ nghịch ngợm đó trốn ở một nơi nào khác tiêu dao tự tại ?"

Vương lão tiên sinh cũng cười cười, lão đợi cho tiếng cười nhỏ dần rồi mới nói:

- Vậy ngươi có còn muốn biết "đầu người thân khí" là thật hay là giả không ?

"Đã đến rồi, có thể thỏa mãn tâm hiếu kỳ đương nhiên là tốt hơn hết". Diệp Khai cười đáp: "Ai cũng hiếu kỳ, nhưng tịnh không thường được thỏa mãn".

Vương lão tiên sinh cười một tiếng, sau đó lại giơ tay vỗ nhẹ ba cái.

Diệp Khai nghĩ phải có khả năng xuất hiện, cho nên chàng mở to mắt nhìn, hồi nãy khi bụng đồ ăn ra, Vương lão tiên sinh đã muốn thỏa mãn tâm hiếu kỳ của chàng, chắc lần này sẽ gọi khí "đầu người thân khí" như trong truyền thuyết ra đây ?

Chuyện này ra sao ? Diệp Khai nhíu mày, vừa định quay đầu hỏi Vương lão tiên sinh, đột nhiên nghe thấy tiếng khảy đàn du dương vọng lại.

Tiếng đàn đó có phải là tiên nhạc ?

Có ai đã từng nghe qua ?

Giả như có một thứ tiếng đàn có thể làm cho người nghe cảm thấy có thể để tâm linh mình dung hóa, thậm chí có thể để toàn thân mình dung hóa, thứ tiếng đàn đó đáng được coi là tiên nhạc.

oOo

Tiếng đàn bất chợt truyền lại, ngay giờ phút đó, nghe dưới tình cảnh đó, tuy làm cho Diệp Khai ngạc nhiên giật mình, nhưng chàng liền bị huyền luật trong tiếng đàn làm mê hoặc.

Diệp Khai tuy không thể chơi bất cứ nhạc khí nào, cả "thất âm" cơ bản nhất cũng không biết, nhưng chàng biết thưởng thức, hay dở chàng đều nhận ra được.

Tiếng đàn đột nhiên vọng lại đó có lẽ không phải là tiên nhạc, người Diệp Khai cũng không dung hóa, nhưng chàng lại đã chóng say, chàng có cảm giác như vậy.

Không phải là say rượu, mà là say tâm linh, tiếng đàn đó không ngờ còn làm cho người ta say hơn cả rượu tinh chất.

Diệp Khai tuy say đắm trong tiếng đàn, nhưng tâm tư chàng lại còn đang lay chuyển, Vương lão tiên sinh không phải muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chàng sao ? Tại sao lại không kêu khí "đầu người thân khí" ra, lại còn cho tấu khúc đàn thú vị đó ?

Có lẽ nào trước khi khỉ "đầu người thân khỉ" muốn đi ra, phải có tiếng đàn đưa đón ?

Nghĩ tới đó, Diệp Khai không khỏi cười khổ, hoặc có lẽ khỉ "đầu người thân khỉ" có chút đặt biệt, nhất định phải có tiếng nhạc làm nền, nó mới chịu đi ra ?

Ngắt ngang nhã nhạc là chuyện vô lễ, Diệp Khai luôn luôn không thể làm chuyện vô lễ, cũng may tất cả nhạc khúc trong thiên hạ đều có lúc kết thúc.

Tiếng khảy đàn đã tận, nhưng dư âm vẫn còn lơ lửng quanh.

"Tuy không thể gọi là tiên nhạc, nhưng cũng có thể coi là một tấu khúc hay". Vương lão tiên sinh thốt.

"Nào chỉ có thể dùng ba chữ 'tấu khúc hay' mà hình dung được". Diệp Khai cười nói.

- Có muốn gặp người khảy đàn không ?

- Muốn muốn chết.

Diệp Khai miệng thì nói "muốn muốn chết", trong tâm lại "khẩn cấp muốn chết", Có phải lão nói sẽ để cho chàng nhìn thấy khỉ "đầu người thân khỉ" ? Sao lại kéo người khảy đàn ra ?

Nhưng là thành ý của chủ nhân, khách nhân làm sao có thể thất vọng được ? Xem ra đâu có tổn thất gì ?

Wương lão tiên sinh lần này tịnh không vỗ tay, lão dùng tả thủ vỗ nhẹ lên thành ghế, vỗ ba cái, sau đó Diệp Khai nghe thấy tiếng bánh xe răng cưa chuyển động.

Theo tiếng vọng, Diệp Khai nhìn thấy mặt tường hồi nãy truyền ra tiếng đàn bỗng sụm xuống.

Sau khi mặt tường đó hoàn toàn chìm lặn, nhìn thấy tình hình bên trong, ấn tượng đầu tiên của Diệp Khai là: "Lẽ nào là một đám con nít đang đàn ?"

Nhưng Diệp Khai mau mắn sửa lại: "Không đúng, là một đám khỉ đang chơi nhạc khỉ".

Đợi đến lúc Diệp Khai nhìn rõ ràng, cả người chàng đều ngây ra: "Khỉ gì vậy ? Một đám khỉ 'đầu người thân khỉ' ?"

Đầu người thân khỉ !

Hiện tại đã nhìn thấy thứ mà truyền thuyết nói đến.

Đó nên coi là khỉ ? Hay là người ?

"Đó là ... là khỉ ?" Diệp Khai kinh hãi.

"Bọn chúng vốn là khỉ". Vương lão tiên sinh vẫn cười rất hòa nhã.

- Bọn chúng sao lại có đầu người ?

“Đầu người ?” Vương lão tiên sinh thốt: “Người thử nhìn kỹ lại thêm một lần coi”.

Diệp Khai không hiểu ý tứ câu nói của Vương lão tiên sinh, cho nên quay đầu nhìn lão.

“Nhìn kỹ thêm một lần”. Vương lão tiên sinh lại lặp lại lần nữa.

- Nhìn cái gì ?

“Nhìn đầu bọn chúng”. Vương lão tiên sinh đáp.

Đầu người ra sao, Diệp Khai đâu phải là chưa từng thấy qua, Vương lão tiên sinh vì sao lại còn kêu chàng nhìn lại lần nữa ? Có lẽ nào những “đầu người” đó có bí mật gì khác ?

Những “đầu người” trên cổ khỉ tuy nhỏ, nhưng đích đích xác xác là đầu người, nhìn đi nhìn lại vẫn là “đầu người”. Không lầm được !

“Người đi đến gần mà nhìn”. Vương lão tiên sinh thốt.

Không cần chờ lão nói, Diệp Khai cũng đã đi tới gần để nhìn, nhưng đợi đến khi chàng tới gần, trong mắt chàng đột nhiên lộ xuất vẻ mê hoặc, trên mặt cũng ngập tràn thần sắc hoài nghi.

Hồi nãy hốt hoảng nhìn thấy bầy khỉ đó, thêm vào cự ly cũng còn xa, trực giác của Diệp Khai nhận định đầu của bầy khỉ đó là đầu người, nhưng hiện tại đi đến gần, Diệp Khai mới phát giác đầu của bầy khỉ đó chỉ bất quá là rất giống “đầu người”.

Bọn chúng vẫn còn là đầu khỉ, chỉ bất quá lông lá trên mặt đã cạo sạch, giống hệt như đầu người.

oOo

Nhìn rõ chân tướng, Diệp Khai không khỏi cười lớn.

“Tôi hiện tại đã minh bạch câu nói ‘tận mắt nhìn thấy cũng vị tất là thật’”. Diệp Khai cười nói: “Ánh mắt con người thông thường bị thành kiến từ ấn tượng ban đầu bịt kín”.

Chàng quay đầu lại nhìn Vương lão tiên sinh, lại nói:

- Nếu không phải tôi đã nghe qua truyền thuyết “đầu người thân khỉ”, hơn nữa lại thêm vào sự thần bí cố ý của ông, có lẽ tôi không thể để bầy khỉ đó lừa gạt bất ngờ như vậy.

“Khỉ vốn là tổ tiên của nhân loại”. Vương lão tiên sinh cười cười rót một chén rượu:

“Nếu quả trên mặt một người đầy lông lá, người nói hẳn có phải là khỉ không ?”

“Cho dù là không, không còn nghi ngờ gì nữa cũng không khác biệt khỉ bao nhiêu”.
Diệp Khai đáp.

“Cho nên bày khỉ mà người hiện tại nhìn thấy, là khỉ ‘đầu người thân khỉ’”. Vương lão tiên sinh thốt: “Người ta sở dĩ có nhiều truyền thuyết về chỗ này, đó cũng vì giữa ta và bọn họ ‘cự ly’ quá xa”.

Lão dừng một chút, nhấp một ngụm rượu, lại nói tiếp:

- Nếu quả ta và phường xóm lân cư có nói có cười, nếu quả ta không “bế môn tự lạc” như vậy, ta tin rằng những lời đồn đại bên ngoài không có nhiều như vậy.

--- Phao tin đồn vốn là thiên tính mà nhân loại từ lúc sinh ra đã có.

“Tâm lý chua chát” vốn là lợi phẩm của đám nhân sĩ, cho nên trên thế gian mới có bao nhiêu thị thị phi phi, ân ân oán oán.

--- Nhân loại sở dĩ “tiến bộ chậm chạp”, có phải cũng vì duyên cớ đó ?

Mặt tường từ từ kéo lên, bày khỉ đó lại bị ngăn cách bên ngoài “thế giới nhân loại”.

Lúc đó Diệp Khai đương nhiên đã trở về chỗ ngồi, chàng từ từ uống một chén rượu, đột nhiên lại cười.

- Cùng chỉ có người tao nhã như Vương lão tiên sinh mới nghĩ đến cạo sạch lông lá trên mặt khỉ.

“Ta chỉ bất quá cảm thấy bọn chúng một khi phải học hành vi của con người, cũng nên nhìn giống người”. Vương lão tiên sinh cười đáp.

Diệp Khai chợt hỏi:

- Vậy Vương lão tiên sinh cảm thấy con người Mã Không Quần ra sao ?

“Mã Không Quần ?” Vương lão tiên sinh ngẩn người: “Mã Không Quần ở Vạn Mã Đường ?”

- Phải.

Wương lão tiên sinh ngẫm nghĩ một chút, lại từ từ nói:

- Ta tuy hiểu rõ khỉ, lại vô phương hiểu rõ người.

Lão nhìn Diệp Khai, lại nói tiếp:

- Ta và Mã Không Quần tuy có duyên hai ba lần gặp mặt, nhưng phong cách của lão, ta lại không biết rõ cho lắm.

- Vậy ông tại sao lại chiếu cố đến con gái lão ?

Diệp Khai nhìn thẳng mặt lão.

“Con gái của lão ?” Vương lão tiên sinh mặt đầy vẻ nghi hoặc: “Ta chiếu cố con

gái lão hồi nào ?”

“Chính tai tôi nghe nàng ta nói”. Diệp Khai đáp: “Nàng nói nàng đã trú ngụ ở chỗ ông mười năm”.

“Đó không phải là con gái của Mã Không Quần”. Vương lão tiên sinh thốt: “Đó là Bạch Y Linh, là con gái của Bạch Thiên Vũ”.

“Ồ ?” Diệp Khai thốt: “Tôi còn nghĩ đó là Mã Phương Linh, con gái của Mã Không Quần”.

Mục quang của Diệp Khai một mực không rời khỏi mặt Vương lão tiên sinh:

- Thật kỳ quái, hai người bọn họ tại sao lại giống hệt nhau như vậy ? Đơn giản chừng như là cùng một người.

“Ta chưa từng gặp qua con gái của Mã Không Quần, cho nên không biết bọn họ giống nhau ra sao”. Vương lão tiên sinh nói: “Ta chỉ biết Bạch Y Linh là một nữ hài tử rất tốt”.

Mục quang của lão cũng nhìn Diệp Khai chằm chằm:

- Cho nên người nó muốn cưới, ta tất phải quan sát rất thận trọng.

“Đương nhiên rồi”. Diệp Khai lại cười: “Cũng may người nàng tuyển không phải là tôi, nếu không Vương lão tiên sinh nhất định rất thất vọng”.

- Tại sao ?

“Bởi vì tôi nhất định không thể qua được sự quan sát của ông”. Diệp Khai cười đáp: “Con người tôi không những đặc biệt nghèo khổ, hơn nữa lại là người không định tâm, một nam nhân như tôi, sao lại có thể xứng đáng với một cô gái tốt như vậy ?”

“Ồ ?” Vương lão tiên sinh hỏi: “Người thật sự là hạng người như vậy ?”

“Nếu giả bảo đảm cho đổi lại”. Diệp Khai đáp: “Ưu điểm duy nhất của tôi là nhận biết mình rất rõ, cho nên tôi không thể hóa thành một con cóc điên”.

Wương lão tiên sinh lại cười:

- Trên thế gian lại có một con cóc dễ nhìn như người sao ?

Nghe câu nói đó, Diệp Khai cười cười, đối với tướng tá của mình, chàng luôn luôn rất có tự tin, tuy không thể cho là “thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử”, nhưng tuyệt đối có thể coi là “nam nhân có hấp dẫn lực”.

Lúc Diệp Khai cười cười nâng chén, chợt nghe thấy một tràng tiếng động hỗn loạn, còn chưa nhận ra tiếng động đó là gì, đã nhìn thấy một con khỉ nhảy lên bàn, nhón nháo chạy nhảy trên bàn.

“Con khỉ đó sao vậy ?” Diệp Khai hỏi Vương lão tiên sinh.

“Đại khái thú tính lại phát lên”. Vương lão tiên sinh đáp.

Diệp Khai lại quay đầu nhìn con khỉ trên bàn, ai biết được vừa mới quay đầu, con khỉ đột nhiên phóng về hướng Diệp Khai.

Chàng vừa cúi đầu, tuy tránh được vuốt khỉ lướt qua mặt, nhưng chén rượu trên tay lại không tránh khỏi chân khỉ.

“Xoảng” một tiếng, chén rượu vỡ tan.

Diệp Khai vừa thu tay về, nhìn thấy con khỉ phóng lên lần nữa, bay mình qua cửa sổ.

“Có cào trầy người không?” Vương lão tiên sinh ra vẻ quan tâm.

“Không có gì”. Diệp Khai nhìn tay mình: “Chỉ là đầu ngón tay bị mảnh vỡ chén rượu cắt vào”.

- Vết thương có sâu không ?

“Vết thương không có gì, chỉ là đêm đã khuya rồi, làm phiền ông cũng quá lâu”.
Diệp Khai đứng lên: “Hy vọng hôm khác có thể xướng đàm cùng ông lần nữa”.

- Hoan nghênh.

o0o

Sau khi Diệp Khai đi ra, Vương lão tiên sinh vẫn ngồi yên không động đậy, nụ cười hòa nhã trên mặt đã không còn tồn tại, mặt mày chìm đắm trong nghĩ suy.

Qua một hồi rất lâu, lão mới thốt nhẹ:

- Vào đi.

Ngoài cửa lập tức có người lên tiếng:

- Dạ.

Ngô Thiên từ từ đẩy cửa, từ từ bước vào, bước đến bên cạnh Vương lão tiên sinh, lẳng lặng đợi lão phân phó.

Wương lão tiên sinh lượm mảnh vỡ của chén rượu hồi nãy bị rớt, ngưng thị nhìn huyết tích trên mặt thủy tinh, đó là máu của Diệp Khai.

“Đem đi kiểm nghiệm”. Vương lão tiên sinh đưa mảnh chén vỡ cho Ngô Thiên:
“Xem thuộc nhóm máu gì”.

- Dạ.

“Thông tri cho ‘Huyết Tố’ tăng gia thêm máu ‘nhóm một’”. Vương lão tiên sinh

thốt.

- Dạ.

Vương lão tiên sinh ngẫm nghĩ, lại hỏi:

- Con khi “số bảy” hiện tại ra sao ?

“Bình thường”. Ngô Thiên đáp: “Nó đã không còn trốn tránh Kim Ngư cô nương nữa”.

Vương lão tiên sinh gật gật đầu, tựa hồ rất mãn ý.

- o O o -